

XXIV. évf. 2. szám
2012. február

Let's bridge!
Startol a Genfest

Ára: 480 Ft

ÚJ VÁROS

az egység kultúrája



INDIAI MEGOLDÁSOK

Interjú
Parázs a hamu alatt

Az ige éve
Így születik a közösség

Közzététel: 2012. február 8.
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.
Számilaszám:
11705008-20434836

Felolős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1163 Budapest, Ágoston P. u. 25.
Telefon: +36-1-328-0785
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál

Felolős szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Göbel Ágoston

Főmunkatárs: Bartus Sándor

Terjesztés: Fehérpataky Rita, Papp Katalin

Mostani számunk munkatársai:

Bakacsi Viktória, Sudár Balázs

Nyomtatás:

Innova-Print Kft. Budapest

Felolős vezető: Komornik Ferenc

Terjesztő: a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Elölfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Elölfizetési díj 2012-re: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatási előfizetés: 10000 Ft

Címlap: Tóth Pál

TESTVÉRLAPJAINK

Olaszország: Città Nuova (CN)
Amerikai Egyesült Államok: Living City
Argentína: Ciudad nueva
Belgium: Nieuwe Stad
Brazília: Cidade Nova
Bulgária: Nov Sviat
Cseh Köztársaság: Nove mesto
Dánia: Ny Stad
Franciaország: Nouvelle Cité
Fülöp-szigetek: New City
Hollandia: Nieuwe Stad
Horvátország: Novi Sviyet
India: Living city
Japán: Uno
Kanada: Nouvelle Cité
Katalónia: Clutat nova
Kenya: Africa New City
Kína: San Sing
Kolumbia: Ciudad Nueva
Korea: Kumul
Lengyelország: Nowe miasto
Libanon: Al-madina al-dzsadida
Litvánia: Naujasis Miestas
Mexikó: Ciudad Nueva
Nagy-Britannia: New City
Németország: Neue Stadt
Pakisztán: Hayat
Portugália: Cidade Nova
Románia: Oraş Nou
Spanyolország: Ciudad Nueva
Svédország: Enad Värld
Szerbia: Novi Svet
Szlovákia: Nové Mesto
Szlovénia: Novi svet
Uruguay: Ciudad Nueva
Venezuela: Ciudad nueva

NINCS LEHETETLEN – ISTENNÉL

Tavaly még javában advent napjait éltük, lelkesen számoltuk gyermekeinkkel, hány napot kell még aludni szentestéig. Terveztük, mikor indulunk a vidéken élő nagyszülőkhöz, testvéremhez. Fél éve tartogattam az öt nap szabadságot, hogy a két ünnep között el tudjunk utazni hozzájuk.

Gyanútlanul mentem dolgozni egyik nap, amikor a félévzáró zsíros kenyér partit tartottuk meg. Alig vártuk, hiszen ilyenkor kötetlen, vidám beszélgetésekre nyílik alkalom, az egyébként keveset találkozó kollégák között. Délben határidős feladatot kaptam, december 30-ig kellett jogorvoslati kérelmeket elbírálni. Egy világ omlott össze bennem: oda a szabadság, nem tudunk hazautazni. Még nem csináltam soha ilyen feladatot, a jól megérdemelt pihenés helyett jöhet a tanulás, kolléganőm szabadságon lesz, Angliában dolgozó férje akkor jön haza karácsonyra, az oktatókat vizsgaidőszakban holmi bizottságosdúra összehívni lehetetlen vállalkozásnak tűnt. Félelmem nem volt alaptalan, sorra utasítottak el a kollégák, ki ezért, ki azért nem akart be szállni a munkába, amit persze emberileg megértettem, de engem kötött a határidő. Akkor jutott eszembe az életige: „Istennél semmi sem

lehetetlen.” Imádkozni kezdtem, hogy Jézus küldjön olyan embereket segítségemre, akik már ismerték ezt a feladatot. S így is lett, megkaptam minden segítséget a Raktori Hivatalból is és egyik kolléganőmtől is. Karácsony előtt le tudtuk zárni az ügyet. Az utolsó napon már tiszta szívvel tudtam hálát adni szívemben Istennek, akinél tényleg semmi sem lehetetlen.

Csányiné Fejes Tekla
Szeged

ERDÉLYI VISSZHANG

Megragadom az alkalmat, hogy megköszönjem az összes erdélyi olvasó nevében önfeláldozó munkájukat, amivel az Új Város folyóirat és könyvek fordításán, szerkesztésén és kiadásán fáradoznak. Külön köszönjük, hogy az évek hosszú során át rendszeresen és kedvemenyesen elérhetővé tették számunkra ezeket a kiadványokat. Sokan érezzük a szívünkben, hogy vissza kellene jelezniük, egy-két személyes tapasztalattal besegíteniük azért, hogy ne csak „fogyasztói” legyünk az Önök munkájának, de sajnos mindeddig csak a gondolat szintjéig jutottunk el. Személyes kapcsolatainkon, beszélgetéseinken keresztül próbáljuk eljuttatni hálánkat és elismerésünket, amivel Önöknek tartozunk. Tisztelettel és szeretettel:

Nagy Ildikó

TISZTELT TÁMOGATÓNK!

Az Új Város Alapítvány, mint közhasznú szervezet 2012-ben is gyűjti az 1%-os felajánlásokat.

Adószáma:

18041930-1-42

Ezúton szeretnénk köszönetet mondani mindazoknak, akik a 2010. évi személyi jövedelemadójuk 1%-ának felajánlásával hozzájárultak rendezvényeink és működési költségeink finanszírozásához.

A felajánlott összeg 782.467 Ft volt.

Nézőpont

- 5 **Az alkotómunka öröme
Nagycsaládos pörgés?**

Interjú

- 6 **ÖKUMENÉ
Parázs a hamu alatt**



Az élet igéje

- 8 **FEBRUÁR
A megtérés és a hit
ajándéka**
9 **AZ IGE ÉLETE
Születőben egy új kultúra**

Az egység lelkesége

- 10 **TISZTA FORRÁSBÓL
Így születik a közösség**

Aktuális

- 12 **Vérfagyasztó bál
Sport és tanulás
Mesés jubileum**
13 **Hóolvasás**
14 **GENFEST 2012
Let's bridge!**



Társadalom - kultúra

16 EGYENESEN INDIÁBÓL
Udisha

- 20 MINDENNAPOK
Főszereplők az élet
sodrában
- 22 FILMMŰVÉSZET
Mindenki Oscar bácsija

Életmód

- 24 MEGKÉRDEZTÜK
Ami igazán érlel
Kisebb lopások
- 26 ÚTMUTATÓ HOLNAPRA
Hogy ne legyen
szűkölködő közöttünk



Kreatív oldalak

- 28 ALKOTÓ
Misi és a nagyok
- 30 MÉDIAVILÁG
DVD, mozi, kiállítás
- 31 OKOS KAVICS
Decemberig van időnk

AZ ÉPÍTKEZŐ

Külföldi barátaim riadt arccal kérnek magyarázatot tőlem, hogy „mi van a magyar kormánnyal?”, de hazai ismerőseim is egyre gyakrabban adnak hangot kételyeiknek és elégedetlenségüknek. A kormány munkáját egyre több bíráló érzi nemcsak az ellenzék részéről, hanem saját politikai táborának berkeiből is. A külföldi sajtó többsége hisztérikus hangnemben ír hazánkról, többnyire megalapozatlan vádak hangoztatva.



Mindez persze egyáltalán nem meglepő, ha következetesen végiggondoljuk azt a ma már széles körben elfogadott tézist, hogy Európa komoly válságban van. Elsősorban gazdasági krízisről, pénzügyi válságról beszélnek, de lehetetlen nem észrevenni, hogy az egész globális kapitalista gazdaságot sújtó recesszió mélyebb, társadalmi és kulturális gyökerei vannak.

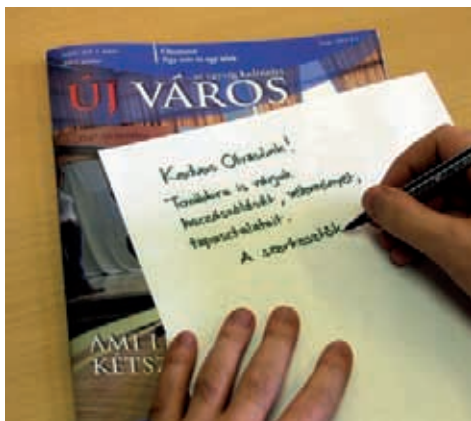
Érteni vélem, hogy semmilyen tekintetben nem vagyunk könnyű helyzetben, és hogy határozott és bátor cselekvésre van szükség, amely új utakat keres, a kialakult játékszabályoktól néha eltérő, és ez kockázatokkal jár. Érteni vélem azok aggodalmát is, akik szerint a kormány nem mindig helyesen jár el. Az alkotmányt politikai eszközként kezeli például, holott az alaptörvény eredeti rendeltetése az volna, hogy felette álljon a politikai feleknek. Vagy vegyük az egykulcsos adórendszerrel kapcsolatos fenntartásokat. Akik ezt bírálják, többnyire arra hivatkoznak, hogy a keresztény társadalmi gondolkodás fő árama a progresszív adózás mellett tette le a voksot, mint ami leginkább megfelel a társadalmi igazságosságnak.

Engem azonban igazából az foglalkoztat, hogy tőlem, magyar polgártól mit kér ez a helyzet. A Time magazin tavaly a Tiltakozót választotta az év emberének. Nem egy konkrét személyt, hanem azt a számos nőt és férfit, aki „nem tűrt csendben tovább” és megmozdulásával felforgatta az arab világot. A tiltakozó a forradalmi változások sürgetője, az új szálláscsinálója, a demokrácia bajnoka. Lázadó, aki a fennálló hatalom megdöntésére törekszik, hogy az újat, a jobbat, az igazságosabbat, a boldogabbat hozza. A nagy társadalmi változások eredőjénél mindig megtaláljuk a tiltakozókat.

Én ma Magyarországon mégis a Támogatót, a Fenntartót, az Építkezőt választanám az év emberének. Azt a számos nőt és férfit, aki megérti, hogy minden nehézség ellenére most csak építkezni szabad. A demokrácia hétköznapijai nem a tiltakozót, hanem az építkezőt kérik. Az építkező alkotni akar, A-ról B-re jutni, a közjót előmozdítani. Az építkező nem meghunyászkodó, nem belenyugvó, nem söpri a szőnyeg alá a problémát. Az építkező összefogni és együttműködni akar, mert tudja, hogy egyedül semmire sem megy. Az építkező nem fordít hátat az első nehézségek láttán, és igen messze el tud menni az értelmes és előremutató kompromisszumok terén is. Megtapasztalta, hogy milyen fáradságos munka egy vágányt lefektetni, és háromszor is meggondolja, hogy félbehagyva a régit, új és új vágányok fektetésébe kezdjen.

Ezt az új művészetet kell tanulnunk: közös problémáinkat egymással együttműködve megoldani. Így építkezésünk egyben tiltakozásunk is lesz minden túlzott központosítással szemben, hiszen munkálkodásunkkal a részvételi demokrácia hálózatait erősítjük.

Tóth Pál



EZ IS AZ ÉN FELADATOM LENNE?

A nyolcvanas évek elején költöztünk egy lakótelepi házba, ahol most is lakunk. Többünkben volt szándék arra, hogy ezt a sivár környezetet élhetőbbé tegyék. Például összefogtunk, és a gyerekeknek mikulás-ünnepélyt rendeztünk a lépcsőházakban. Férjemmel együtt ekkor kerültünk kapcsolatba egy tőlünk jóval idősebb, egyedülálló férfival, aki szimpatikussá vált számunkra azzal, hogy bár neki gyereke nem volt, mégis részt vállalt az ünnepség megvalósításában. Később kiderült, hogy nem egy a világnézetünk. Ő marxista-ateista, mi pedig nem rejtettük véka alá a keresztény mivoltunkat. Intelligenciájára vallott az, hogy soha nem sértett meg minket a vallásosságunk miatt. Akik akkoriban éltünk,

tudjuk, hogy az ilyen beállítottságú emberek részéről gyakran gúny tárgyává vált a vallás, és a vallásosság...

Néhány évvel később súlyos gerincbetegség miatt deréktól lebémult. Rokkantsnyugdíjba került. Vasakarattal úgy berendezte az életét, hogy tulajdonképpen a mostani időkig tudott magáról gondoskodni. A kapcsolatunk nem szakadt meg. Gyakran látogattuk, volt, hogy ő is átjött hozzánk a rokkant-kocsija segítségével. Az élet pozitív, szép

dolgait együtt értékeltük.

Az utóbbi néhány hónapban rohamos leépülést tapasztalunk fizikai állapotában. A testvére elhárította magától a róla való gondoskodást. A rehabilitáció szociális otthoni elhelyezést javasolt számára, amire ő még lelkileg nem kész. Igyekezünk segítségére lenni ebben a nagyon kiszolgáltatott helyzetében. A hétköznapiakon megy hozzá szociális munkás, segít a mosakodásban. Szombat-vasárnap azonban engem kért meg erre. A leépülés olyan kellemetlen dolgokkal is jár, ami inkább egy ápolónő feladata, mégis nagyon restelkedve ugyan, de arra kért, hogy segítsék. Kértem hozzá az erőt fentről.

Hazatérve mindenfelét gondoltam, hogy ezt azért mégse fogom csinálni. Nem vagyok ápolónő. Szépen megmondom, hogy sürgősen intézkedjenek az intézeti elhelyezéséről.

Még azon a napon történt, hogy az életige magyarázatot olvasva a következő szavak ragadtak magukkal: „Vegyük észre minden testvérben Krisztust, és szolgáljuk őt!” Ez ad alapot nekem ahhoz, hogy ami lehetőségeimből adódik, a jövőben is megtegyem ezért az idős, megrokkant emberért. A többit bízom a mindenható Istenre.

S. Á.
Budapest

GENERÁCIÓK KÖZÖTT

Mindig nagyon boldogan veszem kézbe ezt a folyóiratot. Korom ellenére élvezem, és tanulom, hogy ilyen modern gondolkodással milyen gyönyörűen lehet élni az életet. Sok olyan dolgot találok benne, ami saját Isten-kapcsolatomban is továbbsegít.

És felhívom a fiataljaim figyelmét néhány cikkre, így megosztjuk a szellemi, lelki kincseket a küzdő családtagokkal.

özv. Varjasi Ottóné
Szeged

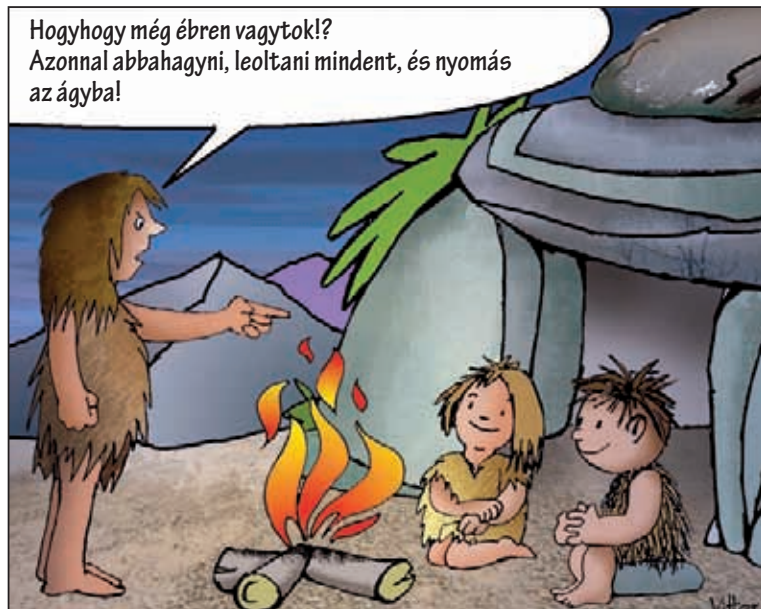
HA AZ IGE ÉLTET

Egyik reggel munkába jövet elővettem a villamoson az életigét és lassan olvastam, figyelve. Megálltam ott, hogy "...sok kis múltó öröm", amik elvonják a figyelmet arról, hogy igazán szeressünk, ami igazi örömet okoz.

Gondolkodni kezdtem azon, mik az én kis múltó örömeim. Közben áthaladtam egy aluljárón, ahol szatyorból olcsó, finom csokit árultak. Szerencsére még épp a múltó örömeim elmélkedtem, így szokásomtól eltérően nem vásároltam. A metrón folytattam az olvasást. "...feleség, aki férjét várja, hogy hazatérjen messzi út után". Ismét megálltam, s rájöttem, férjem aznap épp a Dunántúlon dolgozik, későn fog hazaérni, biztosan jól esne neki a meleg vacsora. Sajnos nem általános, hogy ilyenkor meleg vacsorával várom, de most megterveztem, mit tudnék gyorsan és finomat készíteni neki, s még munka előtt betértem egy zöldségeshez, hogy megvegyem a szükséges alapanyagokat. A vacsora jól sikerült, férjem örült.

Másnap a szokásos munkanap, s mivel szerda volt, délben munkahelyi mise. Később a főnököm azt mondta, nagyon hálás nekem. Még a szeme is könnybe lábadt. Gondolkodtam, milyen munkát szeretne megköszönni, de nem ez következett. Azt mondta, előző nap nagy béke volt benne hazafelé menet, s szerinte attól, hogy mellettem ült a misén. Azt mondta, jó volt mellettem ülni, valahogy másként érezte magát. Kissé zavarba jöttem. Aztán arra gondoltam, talán az lehetett rá hatással, hogy aznap reggel próbáltam az igét élni...

Ali Erika
Budapest



AZ ALKOTÓ MUNKA ÖRÖME

Mindennapjainkban azt tapasztalom, hogy az ember eltávolodott attól az alkotó munkától, amely a teremtés folytatása! Az értelmes, értékkeremtő munka lassan kitörlődik a fogalomtárunkból. Tevékenységünket nem az motiválja, hogy létrehozunk valamit, ami a másik embernek hasznos vagy egy közösség szükségletét elégíti ki. A munkát azért végezzük, hogy pénzt keressünk! Eltartsuk családjunkat, megvegyük, ami épp kell. A gyerekszáj mindent elárul: „Apa megy korán reggel dolgozni, hogy pénzt keressen.” A munkavégzés öröme is háttérbe szorul, pedig személyiségünk fejlődéséhez szükségünk lenne rá!

Ez a szemlélet „intézményesül” is a gyakorlatban amikor például egy közbeszerzési eljárás bírálata során a döntési szempont csakis az ár. Az már senkit nem érdekel, hogy ki mit nyújt a megajánlott összegért. Ebben a rendszerben állítólag könnyebben ki lehet iktatni a korrupciót, hiszen a megrendelő és a vállalkozó közötti kapcsolat ki van iktatva. Egyúttal azonban „kódolva van” az is, hogy a megrendelő mindig a legsilányabb szolgáltatást kapja. A kapcsolat helyébe egyedüli mérceként a számok lépnek!

A régi, kapcsolatokra épülő gyakorlat szerint a megrendelő elbeszélgetett a vállalkozóval arról, hogy tulajdonképpen mire is lenne szüksége. A vállalkozó pedig megpróbált belehelyezkedni a megrendelő helyzetébe, szakértelmével segíteni őt és kitalálni a minél jobb megoldást arra, amire valóban szüksége lehet. A mai közbeszerzési szabályok tiltják ezt, és így az emberi szempont és a kapcsolat kiiktatódik. A bizalom, az empátia, az egymás segítése, a megértés, a türelem, helyébe a számok lépnek. Ez nehéz helyzetbe hozza a vállalkozót, mert gyakran olyan ajánlatokkal kell versenyeznie, amelyek a tisztességesen elvégzett munka önköltsége alatt vannak.

Mit tehetünk ebben a helyzetben? Erősíteniünk kell egymást abban, hogy mindezek ellenére igenis érdemes tisztességgel dolgozni, mert a munka sokkal több, mint az érte kapott ár: teremtő alkotás, együttműködő kapcsolat, közös öröm. Fontos megvergetni néha egymás vállát, és azt mondani: nem vagy egyedül, érdemes így csinálni, jó, hogy te ilyen vagy. És persze újra humanizálnunk kellene a közbeszerzési eljárást.

Berndt Mihály – zajszaikértő, vállalkozó



NAGYCSALÁDOS PÖRGÉS?

Fiatal anyuka vagyok három kisgyermekkel, és elgondolkodom néha, mi a legfárasztóbb a gyerekem körül a „szürke” hétköznapiak során.

Az éjszakázások? A főzés, takarítás? Persze vannak rendkívüli időszakok, de azt hiszem, számunkra a legmegterhelőbb a logisztika. Tudom, nekünk csak háromfelé kell tekintenünk, van, akinek megy öt, hat vagy több gyerekkel, bár, hogy simán menne ez bárkinnek is, azt kétkem.

Nem kis feladat férjemmel összehangolni, kit ki visz suliba, oviba, kit mikor, ki hoz haza. Ott vannak még a különórák is. Ezek mind jó dolgok: sport, zene, kézművesség, idegen nyelv, informatika... sorolhatnám még. Építő dolgok, Istentől kaptuk tehetségeinket hozzá, és általában meghatározó, kiskorban merre formálnak, mihez lesz érzékeny. Egy pszichológustól hallottam, ahhoz, hogy gyermekeinket megóvjuk társadalmunk rossz hatásaitól, nem bura alá kell tenni, hanem be kell vezetni őket minél több kisebb közegbe, hogy ő hozhassa meg a saját döntését, mit választ, mit talál értékesnek. Tehát fontos, hogy járjon a gyerek különórákra, mert építi testét, lelkét, szellemét, érlelődését;

azt nehéz csak kiválasztani, mi az, ami belefér a család életébe, (költségvetésébe) és mi az, ami már nem. Minek van elsőbbsége és mi az, amit rugalmasabban kellene kezelnünk.

Amikor azt veszem észre, napok teltek el és érdemben nem voltam együtt a férjemmel, nem kávéztunk egy 'beszélgetőset', mert mindig valakit vinni kell valahova, az már a családot veszélyezteti. Sokszor apróságokon múlik, hogyan tekintünk vissza egy napunkra. Uszodába menet meghallgattam-e a gyereket, „bőrbe bújtam”-e, miközben ecsetelte mik történetek vele aznap? Hagytunk-e elég időt az elindulásra, hogy ne kapkodva rohanjunk A-ból B-be, mert az általában feszültséget okoz. Nem mindig sikerül jól, és még nincs kezünkben a kulcs, hogyan lenne ideális, de talán a lényeg épp a keresésben rejtezik. Egy biztos, ahogy a nagy döntéseket, öttusázzon-e gyermekünk, úgy a kis döntéseket is, ma menjen-e edzésre, együtt kell eldöntenünk a férjemmel, a gyerekek bevonásával, lehetőleg Isten elképzelését keresve. Nekem most úgy tűnik, míg együtt eljutunk a megoldáshoz, annak van igazán jelentősége.

Fehérpataky Rita





Fotó: Tóth Pál

A Győr megyei Lébényben születtem földműves családban. A keresztény hitet szüleim és nagyszüleim által ismertem meg. Kiváló lelkipásztorom – aki nyolc nyelven beszélt – vezetett be a keresztény teológia alapismerteibe. Apai nagybátyám és anyai ágon unokabátyám szintén evangélikus lelkészek voltak. Életpéldájuk is szemem előtt lebegett, amikor végül elfogadhattam az egyház Urának elhívását. Budapesten végeztem az Evangélikus Teológiai Akadémián, ma Hittudományi Egyetem. Svájcban Genf mellett az Ökumenikus Főiskolán egy félévet tanultam, főként ekkleziológiát. Zürichben a protestáns teológiai fakultáson Gyakorlati teológiai ismereteim bővültek. Nyolc évig voltam az Ökumenikus Tanács elnöke. A keresztények egymáshoz közeledését fontosnak és Jézustól forrásozott küldetésnek tartom.

PARÁZS A HAMU ALATT

Beszélgetés D. Szezik Imre ny. evangélikus püspökkel a Fokoláre Mozgalom püspök barátainak ökumenikus találkozója kapcsán.

Püspök úr, mi a célja ezeknek az összejöveteleknek?

A püspöki találkozók célja a testvéri közösség táplálása. Nekem is testvéri, baráti kapcsolataim alakultak ki az évek során, hiszen immár ötödik alkalommal vettem részt. „A kapcsolatok legyőzik a széttöredezettséget” – fogalmazott Miloslav Vlk, volt prágai érsek, aki a közelmúltban ment nyugdíjba. Fiatal korában a cseh hatóságok letartóztatták, elítélték, börtönbe került. Amikor kiszabadult, nem engedték papi hivatását gyakorolni és kirakatablak-mosóként kereste kenyerét hosszú időn keresztül. A Fokoláre közösség fogadta be és azóta aktívan részt vesz a mozgalom életében. A rendszerváltozás után újra felvehette a papi szolgálatot, később prágai érsek és bíboros lett. Most Rómában él és a mozgalom püspök barátait fogja össze szerte a világon. Nagy örömmel fogadja, hogy a katolikusok mellett vannak köztünk evangélikusok, ortodoxok, anglikánok, metodisták szép számmal.

Hisszük, hogy egy egyház vagyunk Krisztusban a szó spirituális értelmében. Ugyanakkor még nem beszélhetünk teljes egységről. Teológiai kérdésekben a katolikus és protestáns tanítás mintegy kilencven százalékban fedésben van, de a maradék tíz százalék nem elhanyagolható. Egyházaink hagyományai és adottságai arra köteleznek bennünket, hogy tartsuk tiszteletben ezt a különbséget. Ezeken a találkozón soha nem lépünk túl az adott egyházak rendelkezéseit. Részt veszünk egymás istentiszteletein, de a misén a nem katolikusok áldást kapnak. Az anglikánok, metodisták, evangélikusok saját istentiszteletükön veszik magukhoz az úrvacsorát. Most például előfordult, hogy a katolikus misén evangélikus püspök, az anglikán istentiszteleten pedig katolikus püspök prédikált, de ez egyszeri alkalom volt, külön érseki engedéllyel.

Mi volt a találkozó témája?

A találkozó alaptémája Isten Igéje, az isteni Ige átváltoztató ereje volt. A szentírás mindannyiunk számára közös forrás, és egyértelműen összekapcsol bennünket akkor is, ha bizonyos igehelyeket másképpen értelmezünk. De itt is sokkal több a közös értelmezés, mint a vitatott, és ez is sokszor teológiai véleménykülönbség, amely gyakran „házon belül” is megtalálható.

Az Ige fényében foglalkoztunk többek között azzal a vallási és kulturális helyzettel is, ami Európában kialakult. Egy ír professzor egyenesen arról beszélt, hogy Európa sötét éjszakában leledzik, nincsenek már biztos alapok, amire építhetünk, hiányzik az igazi vallásos élmény és az összetartozás megtapasztalása. Különösen a fiatalok és a családok életében tapasztalható a talajvesztettség. Az egyház is sok tekintetben elvesztette hitelét. De az egyház sorsa Jézus sorsa, kultúránknak a kereszt jegyében kell újjászülnie, másként nincs Európának jövője. Különösen a fiatalok számára lehet vonzó, hogy a Jézussal való barátság szépsége minden nehézség legyőzésére erőt ad. Az elhagyott Jézus a kereszten együtt érez az elhagyott emberrel, az elhagyott Európával. Chiara Lubich számára ez nem csupán egy vigasztaló gondolat volt, hanem egy életstílust jelentett. Ő egész életében ezt a Jézust követte, aki a reménységünk a világ nyomorának leküzdésére, lehet, hogy nem úgy, ahogy mi elképzeljük, de tudjuk, hogy az Elhagyott aztán föltámadott.

Ezeknek a találkozóknak a deklarált célja a vendéglátó ország egyházának alaposabb megismerése is. Milyen tanulságokkal szolgált az együttlét ebből a szempontból?

Saját palotájában fogadott bennünket Canterbury érseke, az anglikán egyház feje. Engem meglepett, hogy Anglia bizonyos értelemben vallásos ország, hiszen a parlament elé kerülő törvénytervezeteket a canterbury érseknek is jóvá kell hagynia, és élhet vétőjogával.

Egyébként az anglikán istentisztelet külsőségeiben megtevesztésig hasonlít a katolikus misére, az anglikánok külső hagyományaikban, liturgikus örökségükben megőrizték a katolikus tradíciót. Teológiájukban és egyházzervezetükben viszont – hogy így mondjam – átvették a protestáns demokratizmust. Számomra is megkérdőjelezhető módon a homoszexuálisok is lehetnek püspökök. Ez a kérdés az anglikán egyházat is megosztja. A kiegyensúlyozott teológiai nézeteket vallók nem akarják kirekeszteni azokat, akik liberálisabban gondolkodnak. Nehéz helyzetben vannak,

imádságinkban hordozhatjuk őket! Ez a kérdés az amerikai evangélikusságot is sajnos kettészakította. Nézetem szerint ez a korszellem behatolása az egyházba, bibliai alapon nem lehet megengedni, hogy a homoszexuális párokat is házasságban élőknek tekintsük.

A találkozó idejére esett egy jelentős katolikus Mária ünnep, Mária születése. Nem okozott ez feszültséget?

Abból indulnék ki, hogy végig testvéri szeretetben voltunk együtt, megértve és értékelve egymás ünnepeit. Aznap háromszor ünnepeltünk! Reggel mindannyian részt vettünk az evangélikus áhítaton, utána Londonban maga Williams érsek vezette a szertartást, végül pedig a Westminsterben fejeztük be a napot egy kétórás szép misével.

Egyébként nekünk evangélikusoknak nincs Máriával gondunk, Theotokosként, Istenszülként tartjuk őt számon, és úgy is, mint aki elsőként ismerte föl Jézus küldetését, és ebben az értelemben prototípusa az egyháznak. Mi Máriát Jézus édesanyjaként tiszteljük, de nem imádjuk. A többi protestáns felekezet ennél talán tartózkodóbb. Vannak persze szélsőséges nézetek is, amelyek a különbségeket hangsúlyozzák.

Püspök Úr, miben látja ezeknek a találkozóknak a jelentőségét?

Napjainkban az ökumenikus kapcsolatok világviszonylatban hűvösebbek lettek. Senkit nem szeretnék emiatt elmarasztalni, de ma erősebb a konfesszionalizmus, a magunk kis egyházát akarjuk erősíteni, és nem tapasztalható az az ökumené, ami kezdetben mutatkozott. A Fokoláre Mozgalom éppen azt akarja jelezni, hogy a mi összetartozásunk sokkal fontosabb. Ez nem öncélú, hanem az evangélium teljesülése érdekében történik, hiszen Jézus azért imádkozott, hogy a tanítványok legyenek egy, hogy a világ higgyen. Ezen a püspöki találkozón megnyilvánul az ökumené hamu alatti izzása, sokkal elevenebben, mint a hétköznapiakban, az egymással való találkozást, az összetartást erősíti, és reménnyel tölt el az ökumené jövőjét illetően.

Tóth Pál

Ökumenikus püspöki találkozó

2011 szeptemberében zajlott le London közelében a Fokoláre Mozgalom püspök barátainak 30. ökumenikus találkozója, melyen 31 püspök vett részt 18 országból 15 különböző egyház képviselőiben. A találkozó témája ebben az évben „Az élet igéje és annak átalakító ereje” volt. Maria Voce, a mozgalom elnöke előadásában bemutatta, hogy a Fokoláre ökumenikus lelkisége az ige, az evangélium megéléséből született. Hazánkát D. Szebek Imre, nyugalmazott evangélikus püspök képviselte.

A MEGTÉRÉS ÉS A HIT AJÁNDÉKA

Márk evangéliumában Jézus ezekkel a szavakkal kezdi hírül adni a világnak megváltó üzenetét: „Beteljesedett az idő, és már közel van Isten országa. Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az evangéliumban.”

Jézus eljövetelével egy új korszak veszi kezdetét: a kegyelem és az üdvösség korszaka. Legelső szavai arra

megtéréshez vezet. Az ige Krisztus érzésvilágát ülteti át a szívbe, így európaiak, ázsiaiak, ausztráliaiak, amerikaiak, afrikaiak, mindenki az Ő érzéseivel tud szembenézni a körülményekkel magánéletében és a környezetében is.

De mi az oka annak, hogy az evangélium csodát tesz, mély megtérést eredményez és új, ragyogó hitet ajándékoz? A titok abban a misztériumban rejlik, melyet Jézus szavai hordoznak. Mert nem egyszerű buzdítások, javaslatok, útmutatások, irányelvek, rendeletek vagy parancsok ezek. Jézus saját maga van jelen az igéjében, beszél, szól hozzánk. Szavai Ő maga, Jézus maga.

Igéjében tehát vele találkozunk. Ha szívünkbe fogadjuk szavát, úgy, ahogy akarja (vagyis készek vagyunk életre is váltani), akkor egy vagyunk vele, megszületik vagy növekszik bennünk. Ezért mindnyájan tudunk válaszolni, sőt mindnyájunknak válaszolnia is kell Jézus sürgető és sokat követelő meghívására.

„Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az evangéliumban.”

Előfordulhat, hogy valaki túl magasztosnak és nehéznek tartja az evangélium igéit, és úgy véli, hogy azok túlságosan távol állnak az emberek életmódjától és a közfelfogástól, ezért az a kísértése támad, hogy szívét bezárja előttük és elbátortalanodjék. De ez csak akkor történik meg, ha azt gondolja, hogy egyedül

kell elmozdítania hitetlensége hegyét. Ehelyett elég lenne azon fáradoznia, hogy az evangéliumnak legalább egy igéjét életre váltsa, hogy váratlan segítséget, egyedülálló erőt találjon, amely lámpás lesz lépései előtt¹. Az ige ugyanis, mivel Isten egyik jelenléte, szabaddá tesz, megtisztít, megtérít, vigaszt és örömet nyújt, bölcsességet ajándékoz, ha belőle merítünk.

„Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az evangéliumban.”

Hányszor lehet fény számunkra ez az ige egy nap folyamán! Amikor beleütközünk saját gyengeségeinkbe vagy a másokéba; amikor úgy tűnik, hogy lehetetlenség, sőt képtelenség Jézust követni; amikor a nehézségek azt sugallják, hogy adjuk fel, ettől az ígétől úgy

„Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az evangéliumban.” (Mk 1,15)

hívnak, hogy befogadjuk a nagy újdonságot: az Isten országát, és elérhetővé teszi ezt mindenki számára, közel hozza minden emberhez.

S rögtön megmutatja az utat is: térjünk meg, és higgyünk az evangéliumban, azaz gyökeresen változtassuk meg az életünket, és fogadjuk be Jézusban azt az ígét, amelyet Isten általa mond ki minden kor minden emberének.

Ez a két dolog összetartozik: a megtérés és a hit. Nem létezhetnek egymás nélkül: mindkettő az élő igével való kapcsolatból fakad, vagyis Jézus jelenlétéből, aki ma is ezt ismétli a tömegeknek:

„Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az evangéliumban.”

Ha befogadjuk és éljük Isten ígétét, az teljes szemléletváltáshoz,

Megjelent:
Új Város
1997. február

¹ Vö. Zsolt
119,105



EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

SZÜLETŐBEN EGY ÚJ KULTÚRA

Óvónóként dolgozom, és nap mint nap átlépve az óvoda küszöbét, felteszem magamnak a kérdést: Ma mit adhatok a gyerekeknek, szülőknek, kollegáknak? A névnapi ünnepélyemen indítást éreztem arra, hogy megajándékozzam a húsz kollegámat szeretetről szóló idézetekkel, a többi ünnepeltet is bevonva. Fontos lett mindenkinek, amit húzott.

Ez adta a következő lépést, hogy kezdeményeztem, hogy a karácsonyig tartó időszakban, reggelente húzhassanak a szülők egy napi indító gondolatot munkába menet. A kolleganőmnek nagyon tetszett és elmondtuk a többieknek is. Nekik is tetszett. Ezeket Wilhelm Mühs: *A szív szavai* c. könyvből (Új Város 2002-ben adta ki) válogattam ki, mely ismert gondolkodók szeretetről szóló mondásainak válogatott gyűjteménye. Meglepetésemre a kolleganőm kinyomtatta, kivágta őket és lelkesen „kínálta” egy dobozból a szülőknek. A többi óvónő is kitette a csoportszobája elé a folyosóra.

Tanúi voltunk, amint valaki reggel munkába menet visszaszalad: „Jaj, elfelejtettem húzni, pedig nekem nagyon fontosak ezek a gondolatok!” Egy édesapa: „Már alig várom a reggelt, hogy húzhassak újra!” Az az első, hogy húz a dobozból, utána kezdi vetkőztetni gyermekét. Egy édesanya: „Mondta a férjem, hogy lehet húzni mindennapra idézeteket!” Mások ezt mondták: „Képzeld tegnap egyformát húztunk a férjemmel!” „Köszönjük, hogy gondoltok ránk is! Én mindennap ki szoktam tenni egy-

más mellé a hűtőre, amit húzok, és megmutatom a családnak is.” „De jót húztam, épp szükségem van rá!”

Emellett elkezdtem használni a gyerekekkel és kolleganőm lelkes támogatásával egy dobókockát, melynek oldalai:

- Mindenkit szeretek
- Nem adom vissza, ha a másik bánt
- Nem beszélek csúnyán
- Szó nélkül segíték
- Megvigasztalom azt, aki szomorú
- Jó szívvel odaadom a játékomat

Ezt a dobókockát ma már sok önkormányzati óvodában használják az egész országban. Minden nap dobunk vele, és aznap azt a gondolatot próbáljuk megvalósítani. Ez segíti a gyerekeket, de szüleiket is a jó emberi kapcsolatok építésében. A kolleganőimnek ez is nagyon megtetszett, és mind az öt csoportban elkezdtek használni, 130 gyerekkel.

Majd sikerült elindítanom egy szülőknek szóló faliújságot, bevonva a többi óvónőt: „Szülőnek lenni szép, de nehéz művészet” címmel. Ehhez az Új Város lapból szedek össze gyerekneveléssel kapcsolatos cikkeket, de már egy másik kolleganőm is hozott írásokat. A szülők olvassák és visznek is el magukkal fénymásolt példányokat.

De a legszebb ebben az egészben, hogy már egy ideje megértettem, hogy tudnom kell várni, veszíteni, „meghalni”, és ezt a tapasztalatot is így éltem meg nagy békében. Nem akartam semmit erőltetni, és csak ámulok, ahogy a kolleganőm és a többiek is lelkesen viszik előre ezeket a dolgokat egymás között összefogva.

Gyöngyi Marianna – Szeged

érezzük, mintha szárnyakat kapnánk, mintha friss levegőhöz jutnánk, és erőteljes ösztönzést érzünk az újrakezdésre.

Elég egy kicsiny, gyors fordulat, hogy kilépve énünk zárt világából kinyíljunk Isten felé, és megtapasztaljunk egy másik életet: az igazit.

Ha aztán meg tudjuk osztani ezt a tapasztalatunkat egy barátunkkal, aki szintén az evangéliumot tette élete alaptörvényévé, akkor látni fogjuk, hogy körülöttünk megszületik vagy kivrágzik a keresztény közösség.

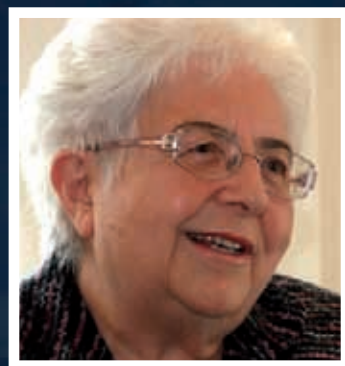
Mert Isten megélt és tovább adott igéje erre a csodára is képes: látható közösséget hív életre, amely Krisztusról tanúskodva a társadalom kovásza és sója lesz a föld minden pontján.

Chiara Lubich



Fotó: Vízolyi László

ÍGY SZÜLETIK A KÖZÖSSÉG



Maria Emmaus Voce

A Fokoláre Mozgalom elnökének gondolatai az élet ígéje és az emberi közösség alapvető kapcsolatáról.

Tudjuk, hogy a háború idején, az óvóhelyen töltött hosszú órák alatt főleg azok az evangéliumi mondatok kerültek előtérbe, amelyek egyértelműen a szeretetről szólnak: „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat” (Mt 19,19); „Szeresd a te ellenségeidet” (Mt 5,44); „Szeresd egymást” (Jn 15,17); „Mindenekelőtt tartsatok ki egymás odaadó szeretetében” (1Pt 4,8).

Olyan ígéről van szó, melyeknek mély értelmét ma újra fel kell fedoznünk.

Ezt írja Chiara Lubich: „Az volt a benyomásunk, hogy ezek a szavak forradalmi lendületet, korábban nem tapasztalt életerőt hordoznak. Kizárólag ezek képesek gyökeresen megváltoztatni az emberek életét, a ma élő keresztényeket is”.

Isten ebből az új életből, isteni pedagógiájával olyan kis közösségeket hozott létre, melyek középpontjában az ige volt. Ezekben a közösségekben minden héten különös figyelmet fordítottak arra, hogy az evangélium egy-egy önálló értelemmel bíró mondatát éljék. Kincsként hordozták a szívükben, és tettekre váltották minden alkalommal, amikor csak lehetőségük volt rá. Aztán természetesen annak is szükségét érezték, hogy folyamatosan és kölcsönösen megosszák egymással az igével kapcsolatos tapasztalataikat. Szívből jövő igényük volt ez, mely kétségtelenül az egység karizmájából fakadt, amely javaik legteljesebb megosztására készítette őket; és mi lehetett volna nagyobb kincs az evangélium megélt igéinek konkrét gyümölcseinél?

A tapasztalatok megosztásával a karizma mindig új fényben ragyogott fel. Az evangéliumból értették meg a „legyenek mindnyájan egy” távlatait is, azt a célt, amelyre minden erejükkel törekedni akartak. Itt találtak rá a megvalósítás titkára is, az elhagyott Jézusra, aki szeretetből megsemmisült, és helyreállította közösségét Istennel és az emberekkel.

Elmondhatjuk, hogy az ige élése akkor teljesedett ki igazán, amikor felfedezték, hogy az elhagyott Jézus, akit már ismertek és akire feltették az életüket, „a tulajdonképpeni Ige, a teljesen megmagyarázott Ige, a teljesen feltárulkozó Ige”, ahogy Chiara mondja. Olyannyira így van ez, hogy azt állíthatjuk: aki éli az elhagyott Jézust, az az egész evangéliumot éli.

Az első években olyan fontos szerepet játszott az ige, hogy – mint tudjuk – 1949 nyarán megnyitotta Chiara számára azt a misztikus tapasztalatot, amit 49-es Mennyrországnak nevezünk.

Ő maga mondja el, hogy mi történt. A mozgalom születésétől kezdve egészen addig az időszakig „rendkívül intenzíven” éltek az életigét. „Akkor a Mozgalomnak még nem voltak különösebb szervezeti formái és nem voltak művei sem, ezért teljesen az evangélium élésére koncentráltunk. Isten igéje mélységesen belénk hatolt, olyannyira, hogy megváltoztatta a gondolkodásmódunkat. Ugyanez történt azokkal is, akik valamilyen módon kapcsolatba kerültek velünk. Ez a bennünk alakuló új mentalitás egy igazi isteni tiltakozásban nyilvánult meg a gondolkodás, az akarás és a cselekvés világban megszokott módjával szemben, és gyökeresen újraevangelizált minket.”

Az evangélium tehát az élet törvénye lesz, és az emberi gondolkodásmódot mindenki-ben természetfölöttivé alakítja. A közösen megélt tapasztalatok eredményeképpen az emberi közösség természetfölötti közösséggé alakul át, amely megfelel Isten tervének az emberiségről.

(folytatjuk)

Fordította: Fekete Mária

Mesés jubileum

Januárban mutatta be a Magyar Televízió a századik Magyar Népmesék epizódját, mely tavaly készült el. Mikulás Ferenc, a Kecskemétfilm vezetője a 100. rész bemutatásának kapcsán felidézte: a méltán világhírű sorozat harmincöt éve Jankovics Marcell rendezői, rendezői, szakértői segítségével indult el. Ezen a népmeséken generációk nőttek fel, hasznos és építő módon szórakoztatnak. Az egyes rajzfilmek elkészítését gyűjtés előzte meg, amelyben a Magyar Tudományos Akadémia egykori Néprajzi Kutatócsoportja is komolyan segédkezett. Mikulás Ferenc bejelentette továbbá, hogy egy ideig biztosan nem folytatják a sorozatot, hanem cigány népmesékből készítenének hasonló rajzfilmeket. Egyelőre tizenhárom epizód terveznek, az anyag- és forrásgyűjtés hamarosan elkezdődik.

Sport és tanulás

Az Archives of Pediatrics and Adolescent Medicine című orvosi folyóirat év eleji számában közzétett elemzés tucatnyi tanulmányt dolgoz fel. Afrikában, Amerikában és a világ egyéb részein megjelent írásokat foglaltak egybe, hogy rámutassanak, hogy a mozgás javítja az agy vér- és oxigénellátását, ami közrejátszik abban, hogy a nagyobb aktivitású gyerekek tanulási teljesítménye javul. Amika Singh kutatásvezető egyik interjújában elmondta, hogy egyértelmű bizonyítékokat találtak a fizikai aktivitás és az iskolai pozitív teljesítmény között. Az eredeti vizsgálatokba ötven és tizenkétezer közötti létszámban vontak be 6-18 éves korú iskolásokat. Az aktivitás hormonokon keresztül segít a felgyülemlett feszültség levezetésében, javítja a hangulatot és gyorsítja az új idegsejtek kialakulását. Érdemes tehát összeegyeztetni a sportolást és a tanulást!



Véradás báli körülmények között

A tavalyi Vámpírok Bálján megismertél pár embert, akiket jó lenne viszontlátni? Adnál vért, hogy segíthess embertársaidon, és utána buliznál egy hatalmasat a főváros legmenőbb farsangi partiján? Nem tudod, milyen programra hívd el azt a csinos lányt, akit a vizsgaidőszak alatt a könyvtárban ismertél meg?

Mi tudjuk a megoldást: **A Vérfagyasztó Bál**on a helyed!

Dátum: 2012. február 11. (szombat) 17:00-02:00

Helyszín: LÖK (Budapest, XI. kerület Magyar tudósok krt. 3.)

Jegyár: 1200 HUF

DE! - Most is lesz véradási lehetőség, ami ingyenes belépésre jogosít (17.00-tól 18.00-ig, utána féláras). Kedvezmény kapható sütemény, üdítő és helyszíni segítség esetén is!

Öltözék: Légy elegáns, öltözz jégkirálynőnek, fagyos hercegnek, fehér-kék színekben emeld a jeges hangulatot!

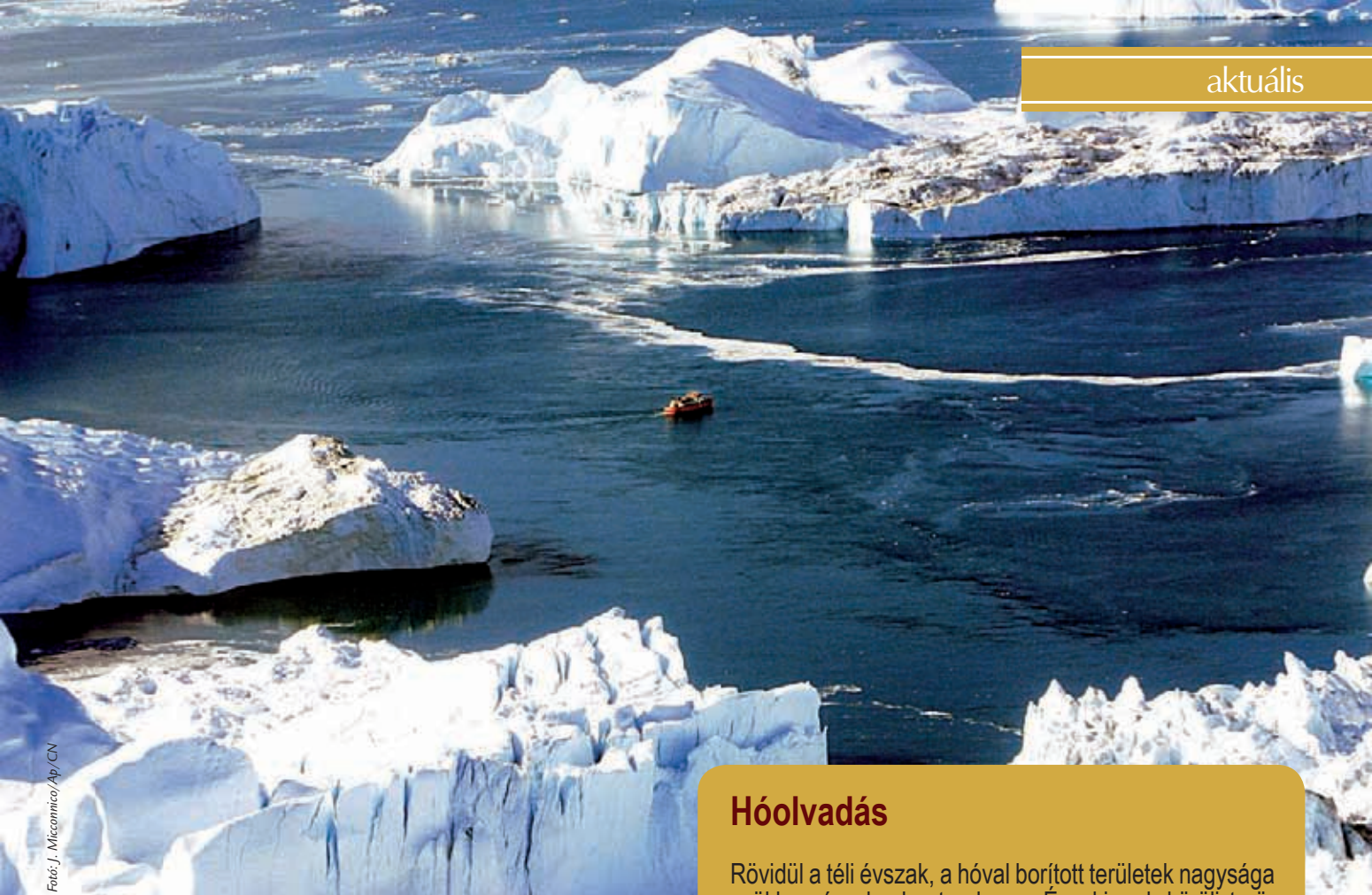
További információk:

<https://sites.google.com/site/veradobuli/>

<http://www.facebook.com/veradobuli>

A szervezők között vannak szentjánosbogarak, cserkészek, a fokolárhoz és egyéb közösségekhez tartozó fiatalok, a „bulin” pedig persze még sokkal nagyobb keveredés várható!

Találkozunk a Vérfagyasztó Bálon!



Fotó: J. Micconico / Ap / CN

Hóolvadás

Rövidül a téli évszak, a hóval borított területek nagysága csökken és olvad a tundra az Északi-sark körüli területeken. Napjainkra a sarkköri országok között kemény verseny alakult ki, mivel a sarki jég olvadása új hajózási útvonalakat nyitott meg. A korábban vastag jégtakaróval borított területek ásványkincseinek megszerzéséért harc kezdődött, ami kiélezett konfliktushoz vezethet. Ismét fel kell fedeznünk, hogy a beruházások, a gazdasági tevékenység, a személyes hozzáállás nemcsak a teremtet világot hivatottak védeni, de a békét is szolgálják.



Fotó: CN

LET'S BRIDGE!

Elindult a jelentkezés az augusztus végén kezdődő budapesti Genfestre! Az év kiemelt jelentőségű eseménye már most komoly előkészületre tekint vissza. Néhány érdekes hírt közlünk.



**Gőbel
Ágoston**

Az időpont

A Genfest az eredeti tervek szerint 2013-ban került volna megrendezésre. Azonban még nem tudtuk, hogy a háromévenként (tehát legközelebb 2014-ben) megvalósuló ifjúsági világtalálkozó egy esztendővel előrébb kerül a naptárban. Hogy miért? Mert a rendezvénynek helyet adó Rio de Janeiróban 2014 júliusában már lesz egy világesemény. Kergetni fogják a labdát planétánk legjobb focistái, világbajnokság lesz. Ezt megneszelve döntöttünk úgy, hogy 2013-ban nem lenne szerencsés Genfestet rendezni, menjünk inkább Brazíliába! Így lett 2012 a Genfest éve. Mindig szerettem a labdarúgást!

A helyszín

Az időpont kérdése után rögtön a helyszín problémája vetődött fel. Lehetséges ilyen, viszonylag rövid idő alatt alkalmas helyet találni? Róma tűnt befutónak, hiszen nem egyszer adott már otthont hasonló programnak. Azonban újra és újra előjöttek olyan hangok, melyek szerint jó lenne Olaszországon kívülre vinni a fiatal generáció ünnepét. Ezt erősítette fel Maria Voce is, aki a Fokoláre Mozgalom elnökeként végig kitüntetett figyelmet szentelt ennek az ügynek. Megkérdezve sok-sok ország véleményét vált világossá, hogy az a három város, mely valóban vendégül tudná látni a Genfestet: Róma, Manila és Budapest. Ebben a helyzetben a

A téma

Mint kiderült, elsősorban az általunk ajánlott kora őszi időpont bizonyult előnyösebbnek a Róma, illetve Manila által preferált novemberi időpontnál. Megkezdődött a konkrét munka. Első körben: Mi legyen a Genfest témája? Bizonyára valamennyi olvasó el tudja képzelni, milyen az, amikor földgolyónk igen sokféle pontjáról igen sokféle ember ötletel ezen a kérdésen egy kisebb teremben és órákon keresztül nem pihen a mikrofon, mert mindig beszél bele valaki. Saját ötletet mondván, de mégis kapcsolódva az előtte szólóhoz haladtak tovább a szavak embertől emberig, kultúrától kultúráig. Mégsem sikerült egyértelműen dűlőre jutni határidőre. Némi csalódottság lett úrrá a társaságon, amikor valaki rávilágított: pont a befo gadásnak és az egységnek kell vibrálnak lennie közöttünk. A Genfest témája nem lehet más, mint az egység, mely közöttünk már létezik. Ezt kell „színpadra állítanunk” a Sportarénában Budapesten! A végső döntést egyértelmű elégedettség fogadta.



www.fokolare.hu

Art Direction: Daria Fokolare

A mottó

Mi ez a sok híd Budapesten? Nem lehetne ezekkel kezdeni valamit? Egy külföldi számára – szinte elképzelni sem tudjuk mekkora – rácsodálkozás és öröm. A híd, mint központi motívum. Híd különböző vélemények, különböző vallások, különböző nemzetek és egyáltalán különbözőségek között. Meghazudtolva az általában nem túl gyors döntéshozatalt, szinte pillanatok alatt lándzsát törtünk a Let's bridge! mottó mellett. Ez azért is szuper, mert egyszerre nem jelent semmit (nyelvtanilag) és mégis mindent, ami híddal kapcsolatos és építő! Rajtunk múlik, hogyan használjuk, hogyan élünk vele – és ez most nemcsak fellengzősség, hanem valóság. Gondoljunk a januári számban megjelent számtalan ötletre, melyek az előkészületet segítik a híd/hidak (bridge) mottót alapul véve.

A logó

Itt aztán volt véleményütköztetés! Négy „döntős” logó közül kellett választani azt az egyet, amely majd valamennyi országban egy kicsit a „Genfest arca” lesz. „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” – ismerős Jézus mondata, igaz? Különösen fontos volt, hogy itt Ő döntsön és ne mi. Mert kinek ez tetszik, kinek az, de persze mégsem mindegy mire esik a választás. Az emberkés összekapaszkodós legyen, vagy a minimal art design? Retro stílusú vagy modern? Szinte elképzelhetetlen mennyiségű véleményt sikerült meghallgatni és befogadni. Végül a logó is elkészült.

A színével pedig



szerintem azóta már sokan megbarátkoztunk.

Minden lépés mögött egy történet, minden történet mögött emberek, minden ember mögött még egy ember és még egy. Az Ő nevében. Csak így érdemes. Beszállsz te is a hídépítésbe? ■

www.ujifju.hu



Fotó: Papp Csilla (2)





Fotók: Tóth Pál (3)

UDISHA

Mumbai Dharavi



Tóth Pál

A nyomor az nyomor. Megalázó, tűrhetetlen és felháborító. Ezen nincs mit szépíteni, legfeljebb szégyenkezni lehet miatta. Azt mondják, Mumbaiban van a világ, de legalábbis Ázsia legnagyobb nyomornegyede, Dharavi, kétmillió lakossal. Ide többnyire a falvakból kerülnek az emberek a jobb élet reményében.

Indiai utam során a benyomásaimat igyekeztem összevetni bennszülött ismerőseim helyzetértékelésével. Néha még az sem volt világos számomra, hogy mit látnak szemeim, és tőlük kellett segítséget kérnem, hogy értsem, mi is zajlik előttem. Kora reggel van az egyik mumbai pályaudvar előtt: egy család ébred az aszfal-

ton, a szülők és öt gyermek. A mama egy tégelyt ad körbe, ami- ben valami cipőpasztához hason- ló maszlag van. Kutakodó kér- désemre megtudom, hogy fogat tisztítanak, a fekete krém pedig



egy tápláló-védő növényi kivo- nat, ami kiválóan alkalmas erre. A gyerekek vidáman, egymással

A nap első sugara – a Fokoláre szociálisközpontja Mumbaiban. Személyesen győződünk meg róla, hogy működik az Új Családok távtámogatási programja.

versengve köpték a végeredményt a járdaszélre. Elgondolkodtatott a személyi higiéniének ez a szá- momra meglepő jelenléte. Indiá- ban találkoztam azzal a nyomor- ral, amely a felfelé törekvésből ered, és nem a kirekesztésből és a lecsúszásból.

India nemcsak a hatalmas met- ropoliszok, hanem a sok ezer apró falu országa is. A falvakból érke- zenek a családok, ki azért, hogy el- adja a portékáit és utána vissza- térjen, ki azért, hogy a jobb élet reményében megkapaszkodjon a nagyvárosban. A legtöbb szülő azt szeretné, ha gyerekei többre vinnék, mint ő. Amit keresnek, gyakran még arra sem elég, hogy a nyomornegyedben egy kalypát

fenn tudjanak tartani. Az asszonyok általában bejárónők, háztartási alkalmazottak lesznek, a férfiak pedig a gyárakban próbálnak munkát keresni. Az egész vállalkozás terhe leginkább az anyákra hárul, és csak kevés férj van a helyén a családban. Sok férfi korán meghal, mások elhagyják családjukat vagy iszákosak lesznek. De a gyerekeket iskolába járatják, hiszen ez az értelme az egésznek.

Az iskolától az orvosi ellátásig

A Fokoláre Mozgalom egyik indiai programja „A nap első sugara” Szociális Központ, ahol 115 gyerekkel foglalkoznak rendszeresen, akik az iskola után egész estig ott töltik el idejüket. Brian, a központ igazgatója, a mumbai fokolár tagja, tizennégy éve vezeti az intézményt. „Az elején arra törekedtünk, hogy a gyerekek iskolai teljesítményét javítsuk és segítsük őket abban, hogy átmenjenek a vizsgákra” – mondja. „Hamar rájöttünk azonban, hogy sokkal mélyebbre kell ásunk, és a gyerekek családi helyzetéből kell kiindulnunk. Azt láttuk, hogy először a szülők gondolkodásmódját kell

megváltoztatnunk. Szakértők bevonásával különböző programokat indítottunk számukra.” A szülők hozzáállása teljesen érthető. Késő estig dolgoznak, hogy a gyerekük többre vigye, és azt várják, hogy csemetéjük működjön közre, járjon rendszeres iskolába. Ezzel szemben a napközben magukra hagyott gyerekeknek egészen máson jár az eszük. A szülő pedig folyamatosan kordolja, szemrehányásokkal illeti, fenyegeti és bünteti a gyereket. A *parenting* programok összefogást alakítanak ki a szülők, az iskola és a szociális központ között. A program megkezdése előtt a résztvevő gyerekek átlagosan havonta tíz napot töltöttek iskolában, most gyakorlatilag minden nap járnak.

Brian elmondása szerint a szociális központ tevékenysége fokozatosan bővült. A tanulási problémák kezelése során a figyelmük az egészségügyi hiányosságokra irányult. Itt is az anyákon kellett kezdeni, akik számára a család az első, és nem törődnek saját magukkal, elhanyagolják az apróbb betegségeket, és csak akkor fordulnak orvoshoz, ha már nagy a baj. De ekkor már rendszerint

nem tudják megfizetni a gyógyítás költségeit. Az évente megszervezett ingyenes szűrővizsgálatok keretében felvilágosító munka is folyik, ahol bemutatják az elhanyagolt betegségek következményeit, kapcsolatokat létesítenek orvos és beteg között. Sokan szenved-

nek vérzékenységekben, amelynek általában a vashiány az oka. Megtanítják őket az egészséges táplálkozásra is, hogy melyek az olcsó, és a szükséges tápanyagokat tartalmazó élelmiszerek.

„A legnagyobb ereje annak a kapcsolati hálónak van, amelyet az évek során felépítettünk. Több orvossal és kórházzal van kapcsolatunk, és sok segítőkészséget tapasztalunk. Így el tudjuk érni, hogy a komoly, költséges gyógykezelést igénylő betegségek esetén is megfelelő ellátást kapjanak. Van olyan kórház, amelyik fél áron kezeli a tőlünk érkezőket, és nem kell biztosítékot letétbe helyezni a kezelés elején. És a mi gyerekeinket a gazdagokéval együtt kezelik.”

Személyi méltóság és közösség

A testi egészség után a következő lépés a mentális egészség volt, és egy olyan általános magatartáskultúra kialakítása, amely a közösségi összefogásra és a személyi méltóság tiszteletben tartására irányul. Ahol kevés a pénz, hiányzik az étel, ott természetes reakció az, ha a gyerek minél többet magának akar kikaparni, hogy ne maradjon éhes, és nem nagyon törődik a többiekkel. A szociális központban megtanulják, hogy végső soron jobb egymáson segíteni. Ha jó vagyok egy tárgyban, hogyan tudom segíteni a másikat. Megtapasztalják annak az erejét, amikor ez a magatartás kölcsönössé válik. Nem ismerik a környezetük tisztán tartásának fogalmát sem, elszórják maguk körül a szemetet. Lassan megtanulják, hogy akkor is fel kell venni a földről a papírt, ha nem ők dobták el, és megismerkednek a szelektív hulladékgyűjtéssel, a száraz és a nedves szemet különválasztásával.



„Ügyelünk arra, hogy tiszteljen minden gyermek és minden család méltóságát – folytatja Brian. – Ritkán osztunk élelmiszert, hogy csak egy példát említsek, inkább étkezési jegyeket adunk, hogy a család maga dönthesse el, mit vesz rajta. A gyerekek azt is tudják, hogy jogaik vannak, a szociális központban dolgozó tanárokkal szemben is. Ha egy gyerek nem érti, hogy a tanár miért bánt vele egy bizonyos módon, akkor segítséget kérhet vagy cédulát dobhat be egy erre a célra szorgalmazó kis postaládába.”

Pályaorientáció

A pályaválasztás körülményeként foglalkozunk igénytől, hosszú folyamat. A legtöbb gyerek nem tud mit kezdeni magával, másoknál pedig nehéz megtalálni az egyensúlyt a személyes vágyak, a szülői elvárás-

sok és a reális lehetőségek között. Van, aki egyetemre szeretne menni, de látható, hogy nem fogja bírni. „Meg vagyunk győződve róla – folytatja Brian –, hogy minden gyermeknek van valami tehetsége. Ezt kell megtalálnunk és kibontakoztatnunk. Az ipari forradalom megölte a kreativitást, és a mai társadalom nem segít a tehetség felfedezésében és fejlesztésében. Segítünk a gyerekeknek abban, hogy megtanuljanak gondolkodni és képzelő erejüket használni.”

Brian kis barátai általában nem a legjobbak az iskolában és alulmaradnak bármiféle versenyben. A központ tehetségfejlesztő programja eredményeképpen azonban az elmúlt évben három tanuló iskola első lett a szép beszéd versenyben. Hozzá kell tennünk, hogy olyan gyerekekről van szó, akiknek a családjában nem beszélnek angolul.

„Öt főállású tanárunk van és az egyetemről is jönnek diákok, akik munkánkat segítik. Az ő közreműködésükkel külön tudunk foglalkozni a tanulási nehézségekkel vagy magatartászavarral küzdőkkel. Igen fontos a *growing up issues* szexuális nevelési program külön fiúknak és lányoknak, vagy a *peer pressure* program, amely segít kivédeni a kortárs csoportok negatív hatását, önállóságra, bátorságra, személyes állásfoglalásra nevel, és hatékonyan bizonyul a dohányzás, az alkohol- és kábítószer-fogyasztás elkerülésében.

Az anyagi és a lelki oldal

A projekt legfontosabb anyagi forrása az Új Család Mozgalom nemzetközi távtámogatási programja. Az *Udisha* minden egyes gyermeke mögött van egy, a világ tehetősebb feléből származó támogató, egy személy, egy család vagy valamilyen közösség. Vannak más, indiai és külföldi adományozók is. Kormányzati segítséget általában nem vesznek igénybe, mert túl sok megköttetés és politikai jellegű elvárásokkal jár. Élelmiszercsomagokat viszont elfogadnak, rizst, cukrot, olajat, kekszet. A plébániáról pedig jó állapotban levő használt ruhákat kapnak.

Személyes motívációról kérdeztem Briant: „Én természetemnél fogva nem vagyok jó szociális munkás típus, képtelen vagyok távolságot tartani. Tizen-négy éve vezetem ezt az intézményt, de az



Fotók: Tóth Péli albumából (5)

emberek problémái mindig nagyon fölkavarnak. Mindig ugyanazok a kérdések gyötörnek: „Miért van ez így?“, „Hogy lehetséges az, hogy...?“ Ez engem nagyon igénybe vesz lelkileg, kimerít, különösen akkor, ha családlátogatásra megyek a nyomornegyedbe. Aztán látom, hogy elégedettek, ha meghallgatom őket és törődöm velük. Érzem, ahogy megkönnyebbülnek, ha magamra veszem gondjaikat. Aztán látom azt is, hogy egyfajta híd vagyok a szegények és azok között, akik szívesen segítenek kívülről, de személyesen nem tudnak, vagy nem akarnak beleszólni a szegények ügyeibe. Ez erőt ad.”

A Fokoláre közösségnek pedig hitelességet és elismertséget kölcsönöz a szociális központ tevékenysége, és megteremti a tapasztalatcsere lehetőségét azokkal a hindu szociális kezdeményezésekkel, melyekkel a mozgalom a vallásközi párbeszéd szellemében együttműködik. ■



Távtámogatás

Az Új Család Mozgalom szervezésében jelenleg 4 földrészen 53 országban 99 projektben 18 600 gyermek részesül támogatásban. Egy gyermek támogatása 336 euro egy évre, de bármilyen pénzküldeményt örömmel fogadnak. További információk a www.famiglienuove.org honlapon angolul és olaszul, valamint az Új Város szerkesztőségében: ujvaros@ujvaros.eu

FŐSZEREPLŐK AZ ÉLET SODRÁBAN

Az Ige évében különösen is nagy a jelentősége annak, hogy a hétköznapiakban, az aprónak látszó helyzetekben váltsuk életre az evangéliumot azzal a radikalitással, ahogyan a Fokoláre Mozgalom első éveiben jellemző volt.

AZ ELTÉVEDT VENDÉG

Ebédvendéget vártunk, aki külföldről jött és már délelőttre ígérte az érkezését. Gondoltam, korán megfőzök, hogy az egész időt, amíg itt lesz, beszélgetéssel tölthessük. Természetesen reggel még a lakást is rendbe raktam, elszaladtam a boltba, tehát sürgöttem-forogtam, ahogy ez ilyenkor lenni szokott. Éppen az ebéd második fogását készítettem elő és már eléggé szorított az idő, amikor bejött a férjem a konyhába, hogy tudna-e valamit segíteni. Mondtam, hogy kinyithatna két paradicsomkonzervet. Ahogy beleszúrta a nyitót, a konzervdoboz szabályosan felrobbant és beborította az egész konyhát, a plafont, a bútort, az ablakot függönyös-tül. Úgy néztünk ki, mint egy horror filmben valami vérengzés után. Mellesleg nem volt lejárt a konzerv. Férjemet úgy beborította, hogy nem látott ki a szemüvegén és át kellett öltöznie. Természetesen a főzést abbahagytam és belém villant, hogy most kellene jól élni a jelen pillanatot, ami azt jelenti, szeretetben maradni. Leg-

jobban a plafon izgatott, a szép tisztán meszelt, új konyhám... Tehát nekiláttam a létráról a foltokat egyenként lemosni. Férjem először azt javasolta, hogy hagyjuk rászáradni és majd lesöpörjük, de láttam, hogy ez nem a legjobb megoldás. Kértem, hogy ő mossa a rongyokat és adogassa nekem, én pedig a falat mosom. Sikerült teljes békében együtt takarítani és még tréfálkoztunk is.

Vendégünk eltévedt, így később érkezett meg, épp mire az ebédet is feltettem és teljesen rá tudtunk figyelni.

Bacsóiné Hofher Ilona – Budakeszi

A SZERETET ÖSSZJÁTÉKA

Nyugdíjasként a napi miselátogatás nem jelent számunkra problémát. Reggelenként feleségemmel a városunk túlsó felén lévő vizitációs rendházba járunk, hogy a nővérekkel és néhány más „civillel” közösen ünnepeljük meg Krisztus eucharisztikus áldozatát. Egyik nap, amikor kiléptünk a kápolnából a fagyos, hideg időben egy idős

férfit láttunk céltalanul álldogálni a túloldali járdán. Öltözetét egy vékony kék zubbony, s egy félig gombolt, fehér ing képezte. Cipő, pontosabban szandál csak az egyik lábán volt, a másikat csupán zokni takarta. Megszólítottuk. Megkérdeztük, hogy honnan jön és hová megy. „Orvosnál voltam, válaszolta szabatosan, időre kellett, hogy menjek és én mindig pontos vagyok.” A „hová megy” kérdés megválaszolásánál azonban elbizonytalanodott. Egy utcát, majd egy távoli város nevét említette. Világossá vált, hogy az egész orvos történet, képzeletének szüleménye, s valójában egy hazulról elkóborolt, zavart tudatú valakiről van szó. Íme, az „Ember” - villant át rajtam. Egy ismerős házaspár, akik szintén gyakori „vendégek” a nővéreknél, azonnal felajánlották, hogy bár sietnek, de az idős hölgyeket, akiket napról-napra mi viszünk haza a miséről, most ők szállítják el, mi pedig közös döntésünk szerint megpróbáljuk fellelni a gyér öltözetű férfi lakóhelyét. Így is tettünk. Velünk jött azonban egy, a települést és az itt élőket igen jól ismerő, helyi szü-



Fotó: Sándor Balázs

letésű idős hölgy is. Ő emlékezett rá, hogy valamelyik utcából látta már kijönni. Az adott utcában a házakat sorra járva az egyik kertajtót félig kitarva találtuk. Belépünk az udvarra, s a gyalogút közepén árválkodó fél pár szandál jelezte, hogy jó helyen járunk. Kiderült, hogy a férfi a zárat az ajtóról zavart állapotában lefeszítette, s elbolyongott, magára hagyva ágyban fekvő tehetetlen feleségét. A szomszédból átjövő asszony bevezette a házba az emlékeztetőt vesztett, rezzenéstelen arcú férfit, s jelezte, hogy eltűnéséről a rendőrség már tud. Elköszönve, megkönnyebbülten tértünk haza. Otthon felségem, Kati megjegyezte: ma valóban teljes köztünk Isten jelenléte, hiszen miután meghallgattuk az

Igében és magunkhoz vettük az Oltáriszentségben, az utcán találkoztunk Vele az emberben.

Rassay Zsolt – Budakeszi

AZ ELHALASZTOTT MEGRENDELÉS

Víz-központifűtés szerelő család vállalkozásunk van 2003 óta. Napjainkban minden egyes megrendelés komoly jelentőséggel bír.

Nagy szerencsének tulajdonítottam, amikor egy ismerős becsöngetett és megrendelt egy komplett fűtésszerelést azonnali készpénzfizetéssel, kétutványra tőlünk. Minden a legoptimálisabbnak tűnt. Felmértük a helyszínt, kiszámoltuk a költségeket

és a megegyezés előtti pillanatban feltettem egy kérdést: „És a lányod örül-e, hogy ezt csináljuk?” Nemleges volt a válasz. Pillanatnyi tűnődés után azt feleltem, hogy mi elviekben már megegyeztünk, de nekem fontosabb a köztük lévő jó kapcsolat, mint a bevétel, tehát szóljanak, amikor jó szívvel eldöntötték, hogy milyen korszerűsítést akarnak.

Ne kapkodjunk el semmit! – így búcsúztam.

Megrendelőm három nap múlva meghalt, lánya megköszönte a korrekt vállalkozói magatartást. Néhány nappal ez után három új megrendelő jelentkezett, negyedévre való munkát biztosítva.

Szeles István – Szeged

Szerkesztette: Tóth Judit

MINDENKI OSCAR BÁCSIJA

A hónap végén újfent tévénezők százmilliói foglalják el helyüket a készülék előtt, hogy végigizgulják a filmvilág egyik legfontosabb éjszakáját.



**Gábor
Ágoston**

Az Oscar-díjat 1929-től adják át az arra legérdemesebbnek tartott művészeknek, maga a név két évvel később „ragadt rá”. Az anekdota szerint Margaret Herrick, az Amerikai Filmakadémia első könyvtárosa alaposan körbejárta munkahelyét, amikor először bent dolgozott. Ilyen módon lehetősége volt közelről is megvizsgálni egy kis aranyszobrot. Nézegetés közben rádöbrent, hogy a szobor igencsak hasonlít nagybátyjára, a texasi Oscar Pierce-re, ezért felfedezését hamarosan világgá kürtölte. Így ragadt rá a díjra a becézés, majd később hivatalosan is megkapta az elnevezést.

Oscar. Előítéletek, értékítéletek, találgatások, beidegződések, sztárok, show, sokszínűség. Mindenkinnek megvannak a vele kapcsos-

latos nézetei, vagy éppen teljesen hidegen hagyja a jelenség. Azonban egy ilyen súlyú dologgal mindenképp érdemes foglalkoznunk. Különösen azért, mert – hason-



lón szinte mindenhez a művészet világában – ez sem statikus. Oscar bácsi is folyamatosan változik: néha megújul, néha az éppen aktuális divatot követi, néha

szembeszáll azzal; néha a filmkritikusok szája szerint dönt, néha a közönség szimpátiája alapján választja ki a nyertest. Ugyanis itt egy hatezer főt számláló nemzetközi testületről beszélünk, ami eleve kizárja, hogy általános igazságokat állítsunk fel vele kapcsolatban. Persze tendenciákról miért ne lehetne értekezni... Vannak és figyelemre méltóbbak, mint valaha.

Nem is olyan nagyon régen a „legjobb film” díjával jutalmazott alkotás szinte mindig közönségkedvenc film volt, emészthető tartalommal, nagy költségvetéssel, látványos díszletekkel, híres színészekkel. A Rettengethetlen, a Gladiátor, Az angol beteg vagy a Titanic nézők millióit ejtették rabul. Mostanában viszont egyre nagyobb számban

képviseltetik magukat az Oscar-gálán kisebb, független filmalkotások, amiket huszadannyi ember sem látott, mint ezeket a nagyformátumú szupermozikokat. A változás okaira hamar rájöhetünk, de ezek közül is a leglényegesebb az internet térhódítása.

Még egy évtizeddel ezelőtt is csak a legnagyobbakkal foglalkozott a napi sajtó. Ma viszont pillanatok alatt híre megy, hogy melyik filmet ki és hol fűtyülte ki vagy melyik részesült álló ovációban – működik a Facebook, a Twitter, és a blogok armadája. Ilyen módon lehetőséghez jutnak és bekerülhetnek kisebb filmek is a díjszezon vérkeringésébe, hiszen viszonylag könnyen a figyelem középpontjába kerülhetnek, ha valóban jók.

A változásban komoly szerepe van a filmkritikusoknak is. Nem túlzás leírni, hogy az utóbbi esztendőben megduplázódott a kritikus díjak száma, amelyek – az egyre erőteljesebb – médiahátszélről támogatva tovább erősítik a kritika által mindig is jóval nagyobb becsben tartott szerzői (művészibb) filmeket. Ha egy mezzei akadémiai tag hosszú heteken keresztül folyton ugyanazokkal a címekkel találkozik újságolvasás közben vagy az internet szövevényes világát böngészve, akkor az valahol biztosan befolyásolni fogja a döntését. Persze igen nagy merészség lenne azt állítani, hogy jelenleg egyértelmű befolyásuk van, hiszen gondoljunk csak a tavalyi évre, amikor a kritikus díjszezont utcahosszal nyerő Social Network – A közösségi háló című filmet az utolsó utáni pillanatban beelőzte A király beszéde, cikkírók ezreinek szolgáltatva ezzel témát a szakma kontra kritika kérdésben.

Valószínűleg még mindig sokan gondolják, hogy ehhez az egészhez igazán pénz kell és el van intézve. Naiv dolog lenne az ellenkezőjét állítani, de itt is fel kell figyelnünk a változásra. A nagyobb stúdiók természetesen még mindig sokmillió kampánnyal készülnek az Oscar előtti időszakra. Az egyenlőtlen-ség tehát valamilyen szempontból továbbra is fennáll a „sokpénzes” megafilmeik javára, de az utóbbi esztendők bebizonyították, hogy a spotok és a reklámok már nem olyan hatásosak, mint régen. Veszített az Avatar, a Kilenc és a Vágy és vezeklés is. Ugyanakkor egyre több klasszikus – jó értelemben vett – sikertörténet születik a győztes filmekkel kapcsolatban. Kis költségvetésű indiai tévéfilmet készített Danny Boyle, ám egy filmfesztiválon véletlenül meglátta a produktumot egy kezdő amerikai producer és elhatározta, hogy megkísérli elintézni a bemutatót az Egyesült Államokban. Először csak egy-két helyen játszották, de a siker a k k o r a volt, hogy a fesztiválok után m o z i k b a is bevitték ezt a „tévéfilmet”. Szabályos diadalmenet kezdődött és

megtört a jég. A Gettómilliomos az első olyan alkotás volt, ami ismeretlen nevekkal, távoli országból, kevés pénzből győzött és vitt haza nyolc darab Oscar-díjat. Egy évvel később gyakorlatilag megismétlődött a törté-



net. Mark Boal már 2008-ban mozikba vitte volna az általa írt háborús filmet, amely Irakban mutatta be néhány katona delíriumos hétköznapijait. Közel másfél éven keresztül nem talált jelentős forgalmazót, a stúdiók mind visszaléptek látva az alacsony költségvetést, a viszonylag ismeretlen színészeket, az USA számára kellemetlen témát. Néhány fesztiváldíj hatására végül sikerült a bemutató és A bombák földjén az év kimagasló kritikai és szakmai sikere lett, ugyanakkor a közönség sohasem szeretete meg igazán. Megdőlt a „csak népszerű film nyerhet Oscart” sztereotípiája is. Oscar bácsi tehát változik, változni akar és újabb irányok felé kacsingat.



És mi a helyzet ma? Ha egy évtizeddel ezelőtt bárki azt mondaná nekem, hogy az aranyoszlop legfőbb esélyese egy kis francia némafilm, még az is lehet, hogy kinevetem az illetőt. Márpedig most ez a helyzet... ■



Párkapcsolat

AMI IGAZÁN ÉRLEL

„Azt szeretném, ha a feleségem jobban elfogadna és nem lenne annyira rendetlen. Egyáltalán nem törődik azzal, hogy ezen változtasson, sőt szinte még elégedett is azzal, hogy képtelen megszervezni az életet. Mit tegyek?” L. A.

Sokszor előfordul, hogy arra várunk, a másik változzon elvárásainknak megfelelően. Ezzel szemben az történik, hogy a párunk éppen azért, mert érzékeli az elvárást, védekező pozíciót vesz fel, és magatartását még jobban alátámasztja, nehogy elveszítse önazonosságát. Ha még be is látná azt, hogy valóban változnia kell, akkor sem lenne mindig képes erre, aminek sokszor saját jellege vagy neveltetése az oka. Szem előtt kell tartanunk, hogy mindenki egy különleges és sajátos utat jár be, ami az érlelődését jelenti, és ezt maximálisan tisztelnünk kell.

Állj a feleséged mellé ezen az úton és törekedj arra, hogy megértsd igé-

nyeit, cselekvési módjának indítékait, és nagyon figyelj rá. Finoman segítsd abban, hogy jobban meg tudja szervezni napjait és ne gyakorolj negatív kritikát vele szemben. Ahogy a gyümölcsöt a nap melege érleli, az emberek is csak a szeretet melege mellett tudnak érlelődni.

Döntsünk a szeretet mellett anélkül, hogy mindenáron a másikat saját képünkre és hasonlatosságunkra formálnánk át, mert különben gyakran kiábrándultságban és feszültségben fogunk élni, ami aztán állandósulhat. Az igazi szeretet akkor születik meg, amikor egyre inkább képesek leszünk arra, hogy önmagunk megvalósítása elé helyezzük annak önmegvalósulását, aki mellettünk él. Ez nem lesz könnyű, de nem is lehetetlen, feltéve, ha hozzászokunk ahhoz, hogy megosszuk a kis és nagy nehézségeinket másokkal, és bízunk azoknak a tapasztalatában, akik már képesek voltak hasonló helyzeteket legyőzni.

Maria és Raimondo Scotto

Fordította: Tóth Judit

www.ujv

Új Város az

ÚJ VÁROS

Tapasztalatok, képek, kiemelt témák, vélemények...

Ismerős?

Építsük együtt az Új Várost az interneten is!

Keress bennünket a **Facebookon** is, ahol naponta friss hírekkel, cikkajánlókkal jelentkezünk!

Kedveld, szólj hozzá és oszd meg (de ne uralkodj)!

A lap írásai ilyen módon is terjedhetnek. Csatlakozz **Facebook** oldalunkhoz!



varos.eu

interneten!

ONLINE



Az online kiadás előnye, hogy azonnal lehet reagálni a cikkekre.

www.ujvaros.eu

Várjuk a hozzászólásokat, észrevételeket!

KISEBB LOPÁSOK

„Azt tapasztaltuk, hogy 16 éves lányunk kisebb összegeket lopott el tőlünk, amit tagadott és teljesen magába zárkózott. Jobb, ha úgy teszünk, mintha nem történt volna semmi?” A. L.

A gyerekekkel elengedhetetlen a párbeszéd. A kérdőre vonással viszont jobb, ha kevesebbszer élünk, mert sokszor saját magunknak beszélünk, mivel gyermekünk eljátszotta bizalmunkat. Ha lányotok tagad, akkor neki is és nektek is jobb, ha nem a lopás tényét ragozátok, hanem tágítjátok a köztetek folyó beszélgetés témáit. Így elkerülhetitek az érvek egymás ellen feszülését. Lányotokban ott van az a rejtett vágy, hogy megértsétek és az is, hogy egymást megértsétek. Ez tipikus vágya a serdülőknek. Ez az igény azonban egyáltalán nem kerül felszínre, mert a serdülők a szégyenkezést, a felháborodást és a személyes félelmeket elrejtik.

Ez a tény lehetőséget ad arra, hogy megmutassátok, mennyire

szeretitek őt. Ha képesek vagytok, hogy szeretetből elfelejtsetek a lopást, akkor meg fogja tapasztalni annak örömét, hogy megbocsátottatok neki. Ha ti, szülők egy kissé elszakadtatok lányotoktól, de aztán gyakrabban vagytok vele együtt, akkor könnyebb lesz megértenetek, hogy mi is az oka egy ilyen jellegű viselkedésnek, ami most érthetetlennek tűnik. Ez az eggyé válás útja, ami nem közvetlen és azt is jelenti, hogy találkoznotok kell a fiatalok világával, amelyben élnek, lelki értelemben is. Meg kell tudni ragadni azokon a tényeken keresztül, melyek megtörténnek velük azt az igényüket, hogy szeressék őket és hogy ők is szeretni akarnak.

Ajánlatok fel lányotoknak, de a körülöttetek élő fiataloknak is lehetőségeket, hogy tegyenek valami szépet a családjukért, vagy csodáljátok meg azt, amit testvéreikkel vagy osztálytársaikkal tesznek. Új erőt fog kapni lányotok ahhoz, hogy ön maga legyen, miközben keresi saját maga autonómiáját.

Maddalena Triggiano Petrillo

Fordította: Tóth Judit

Gyermekeink világa



CN (2)

HOGY NE LEGYEN SZŰKÖLKÖDŐ KÖZÖTTÜNK

A legtöbb család számára komoly gondot jelent a havi megélhetés biztosítása. Sokszor nem futja a kasszából a hónap végéig.

Az anyagiakról gyakran folyik vita a családtagok között, számos eladósodott család van és előfordul, hogy nem átgondolt döntések születnek.

Sokat segíthet a nehézségeken, ha férj és feleség komolyan törekszenek arra, hogy egymással megbeszélve intézzék családjuk gazdasági ügyeit. Egy családi kerekasztal nem csupán abban segít, hogy párbeszéd jöjjön létre a családtagok között és ennek alapján bölcsebben gazdálkodjanak, hanem a család hónapról-hónapra Isten elé helyezkedhet, hogy Tőle kérje mindazt, amire szüksége van.

A család gazdálkodása, az erről való beszélgetés azért fontos, mert a család lényegét érinti: Isten gondolta el a családot, tehát Ő maga az, akinek leginkább a szíven fekszik, hogy a család normális körülmények között éljen, és Ő maga az, aki elsőként gondoskodik róla, de nem a szülők és gyermekek hozzájárulása nélkül, hanem velük együttműködve. Ahogy a szülők a Teremtő munkatársaivá válnak, amikor gyermeket hívnak életbe, éppen úgy válnak a Gondviselés munkatársaivá a családi gazdálkodás területén.

A család így olyan műhellyé válik, ahol az anyagi ügyek intézésének a társadalomban is alkalmazható modelljét érlelik ki. A gyerekek itt formálódnak a felelős tervezésre és beosztásra, a közös gondolkodásra és a másokkal vállalt szolidaritásra. A család így hozzájárulhat egy emberibb társadalom kialakításához, ahol egyre kevesebb a szűkölködő.

A továbbiakban a család gazdálkodásával kapcsolatban csokorba szedtünk néhány ötletet.

Szerkesztette: Tóth Judit



Fotó: Papp Csaba



Fotó: CN

Üljünk le havonta egyszer a család anyagi ügyeinek megbeszélésre!

Férj és feleség keressen egy nyugodt pillanatot, amikor átnézheti, hogyan is néz ki aktuális anyagi helyzetük. A hónap eleje lehetőséget kínál a tervezésre: milyen bevételek várhatók és milyen kiadásokkal kell számolni.

Kérjük a Gondviselést!

A család havi költségvetését ajánljuk minden esetben a mennyei Atya gondoskodó figyelmébe. Kérjük segítségét és konkrét közbeavatkozását azoknak a valóban fontos kiadásainak a fedezésére, amire a bevételeinkből nem futja.

Vonjuk be a gyerekeket is!

A nagyobb gyerekek megismerhetik a család anyagi ügyeit. Elmondhatják vágyaikat, kívánságaikat, megtanulhatják a felelős pénzkezelést és a szolidaritást a családon belül és kívül is.

Kérjük tanácsot!

Nagyobb beszerzések, kölcsönök, finanszírozási és háztartásvezetési nehézségek esetében kérjük szaktanácsot vagy konzultáljunk felkészült barátainkkal.

Tervezzük meg együtt a bevételeket és a kiadásokat!

Fontos, hogy első sorban a férj és a feleség között legyen egy valóban közös mérlegelés, hogy mi fontos, mi szükséges, mi lehetséges.

Ha nehézség adódik, kérjük segítséget!

Ha nehéz helyzetbe kerülünk, ha hiányzik az alapvetően szükséges, akkor bizalommal, de elvárások nélkül mondjuk ezt el közösségünkben.

Vezessünk házi könyvelést!

A bevételekről és a kiadásokról ajánlatos valamilyen nyilvántartást vezetni, ez segít kontroll alatt tartani a pénzforgalmat. Erre több számítógépes és „kézi” módszer van.

Segítsünk másokon!

Tervezzük be mások segítségét is, akik a környezetünkben segítséget szenvednek. Ne bízzuk ezt arra, hogy a hónap végén marad-e valami számukra.

Állítsunk fel fontossági sorrendet!

A kiadásokkal kapcsolatban határozzuk meg a prioritásokat.

Különítsük el a megtakarításokat a havi kiadásoktól!

Kezeljük külön a nagyobb kiadásokra, beruházásokra szánt összegeket.

Állítsunk fel családi malacperselyt!

Ebbe tehetik a családtagok a kisebb megtakarításait, lemondásaik gyümölcsét. Legyen ennek a takarékoskodásnak mindig valamilyen konkrét szolidaritási célja!

mese háromtól kilencvenkilenc
éves gyermekeknek



Illusztráció: Eleonora Moretti/CN

MISI ÉS A NAGYOK

Misi korán reggel felkelt és vállán tarisznnyával, zsebében néhány garassal nyakába vette a világot. Szilárdan eltökélte, hogy meg sem áll, amíg csak nem találkozik egy igazán nagy emberrel, akitől eltanulhatja a nagyság titkát.

Hosszú utat megtett már, amikor találkozott a Kereskedővel. Drága, meleg ruha volt rajta, nyakában aranylánc. – Mondd csak, Kereskedő, mi a te nagyságod titka? – A pénzem tesz nagygyá, fiacskám! Mindent megveszek rajta, amit csak akarok. – Ez biztosan jó, de valahogy nem látok örülni! – Nézd ezt a hatalmas kulcscsomót! A gazdagsággal rengeteg aggodalom is osztályrészem! Egyetlen éjszaka elveszíthetek mindent, ha a rablóknak sikerülne bejutniuk a házamba. Hogyan is alhatnék nyugodtan?

Misi elgondolkodott, majd továbbállt. Másnap találkozott a teljes fegyverzetében pompázó Harcossal. Kardján megcsillantak a nap sugarai. – Mondd csak, kedves Lovag, miben áll a te nagyságod? – Erős vagyok, fiacskám, ez tesz engem nagygyá! Karom erejében bíznak uraim, nálam jobban senki sem ért a hadviseléshez. – Ez igaz, de örömet nem látok az arcodon! – Nézd a kardomat, milyen szépen csillog! A csata végén azonban csöpög a vértől. Minden győzelem növeli a dicsőségemet, ám valahol családok zokognak, szívek szakadnak meg az elvesztett barát, testvér és rokon miatt. – Hatalmasnak tűnt ez az ember, de egyáltalán nem volt boldog. Misi odébb is állt.

Következő nap találkozott a Híres Művésszel. Feltűnt azonnal színes öltözkékével, hóna alatt a hangszerével. – Mondd csak, kedves Művész, miben áll a te nagyságod? – A képességeimben, fiacskám. Tudok énekelni, zenélni és táncolni. Megtapsolnak az emberek és boldogok, ha énekelek, mindenki utánózni akar. – Arcodon mégsem tükröződik öröm! – Nézd, bizony megtapsolnak, megölelnek az előadás után... de aztán mindenki hazamegy, én pedig egyedül maradok. Senkit sem érdekel, hogy örülök-e vagy búsulok, csupán a dalaimra kíváncsiak. Senki sem szeret igazából.

Misi ezek után úgy döntött, hogy inkább a boldogságot fogja keresni az arcokon. Három nap is beletelt, mire talált valakit, akinek öröm tükröződött az arcán. Tekintetében boldogságot és büszkeséget látott. Egyszerűen öltözködött és nem hordott magával semmit. És milyen különös, ő köszönt neki előre: – Szia! Hogy hívnak? – Misi vagyok. És téged? – Fülöp vagyok. Mondd csak, mit keresel? – Egy igazi nagy embert, aki boldog is, mert én is olyan szeretnék lenni! – Akkor ismerd meg az Uramat! Ő tesz engem nagygyá. – Te nagy vagy? Boldognak látlak, de nem tűnsz nagynak. Nincs drága ruhád, kardod, hangszered! – Misi, nekem nem kell gazdagság. Tőle mindent megkapok, amire szükségem van, és ha valamiből többet ad, azonnal elajándékozom, így nyugodtan alszom. Kard sem kell. Uram egyetlen szava élesebb a kardnál, és öldöklés nélkül is diadalt arat, sőt, életre kelt másokat. Fölösleges a hangszer is, mert sokkal jobban örülök, ha Vele lehetek. Énekemet van, hogy megtapsolják mások, van, hogy nem. Mégsem ez számít. Ő mindig meghallgat, és ettől boldog vagyok. Az Úr tesz engem nagygyá. – Hadd ismerjem meg Őt! – És aznap ott maradt nála.

*Forrás: Città Nuova
Fordította: Bartus Sándor*

Lev Tolsztoj a filmvászonon **Aztán mindennek vége**



Nem kis feladatra vállalkozott három évvel ezelőtt Michael Hoffman amerikai rendező és szakmai stábja. A legendás író Lev Tolsztoj életének utolsó hónapjait dolgozták fel Jay Parini *Egy élet végállomása* című regénye alapján. A játékfilmet Magyarországon február 9-én kezdik vetíteni a mozitermekben, ezért aktuális véleményt formálnunk róla. A kiváló orosz alkotó új vallásos meggyőződése okán lemond nemesi címéről, birtokairól, vegetáriánus lesz és cölibátust fogad. Miután a végrendeletét is megváltoztatja, Tolsztoj közel ötven éve hűséges felesége harca kel férje egyre szélsőségesebb természetével... Grandiózus, bátor vállalkozás volt mindezt filmvászonra vinni. Összességében a produkció nem vallott kudarcot, kevés hiányzott egy igazán emlékezetes alkotáshoz. A színészek teljesítménye kiváló, az arányokkal viszont lehetett volna ügyesebben bánni. A fanatizmus, a konfliktusok, a szerelmi élet nyílt bemutatása mellett kevesebb jut magából Tolsztojból, mozgalmából és indíttatásaiból. A történetnek ugyanakkor nemcsak ő a főszereplője, feleségének küzdelme hitelesen és átélhetően jelenik meg, a film lezáró része pedig olyan mély és intim pillanatokot tartogat a nézőnek, melyeket csak ritkán látni mozivászonon. A világ legismertebb filmkritikusa Roger Ebert így nyilatkozott Michael Hoffman alkotásának megtekintése után: „A két főszereplő színész jóval nagyobb súlyt ad a filmnek, mint amit magadtól kinéznél egy történelmi drámából.”

A vizek birodalma - végre DVD-n **Vad Magyarország**

A tavalyi esztendő legnézettebb magyar filmalkotása. Külön dicséretes, hogy ezt a megtisztelő titulust természetfilmként sikerült megszereznie. A rendező Török Zoltán eredetileg földrajz-biológia szakos tanár, még diákként készítette első filmes felvételeit a természetről. A valóban gyönyörű, szemkápráztató felvételek Török Zoltán mellett Mosonyi Szabolcs és Jan Henriksson operatőri munkáját dicsérik. A film zenéjét Kolja Erdmann szerezte, a narrátor Kulka János. A *Vad Magyarország - A vizek birodalma* több élőlény életébe von be a négy évszak sodrában. A szálak párhuzamosan haladnak: vidrák, harcsák, szürkemarhák, szarvasok egy rétisas-család és még sok más állat többnyire vízhez kötődő életének pillanataiba enged betekintést a kamera. A DVD-vel kapcsolatos információkért a következő email címet (vadmagyardvd@gmail.com) érdemes keresni!



Hincz Gyula illusztrációi **A Bóbitától a Bibliáig**

Hosszú pályafutása során Hincz Gyula (1904-1986) közel 150 könyvet illusztrált, köztük Weöres Sándor, Márai Sándor, Vörösmarty Mihály és más magyar, valamint külföldi írók és költők műveit. A Győri Városi Művészeti Múzeum januárban megnyílt tárlata a Váci Értéktárban és az Országos Széchényi Könyvtárban 2011-ben bemutatott nagy sikerű kiállítás anyagából áll. A választás azért is esett Győr városára, mert az itt található Radnai-gyűjtemény Hincz Gyula számos figyelemre méltó alkotását őrzi. A tárlat - mely felnőtteknek és gyermekeknek egyaránt tartogat érdekes látnivalókat - kiemelt témája Hincz Gyula gyermekköteteket díszítő illusztrációi. A művész tiszta vonalú, vidám grafikái tették még élvezetesebbé többek között Weöres Sándor *Zimzimizm*-jét és *Bóbitáját*, melyek sokak meghatározó olvasmányai. A kiállítás március 11-ig tekinthető meg Győrött, a Király utcában.



összeállította:
Göbel Ágoston



URAM, add, hogy a földön minden ember
megismerje a Bibliát.
Ébreszd fel bennük a te IGÉD utáni éhséget,
és engedd, hogy ez legyen MINDENNAPI KENYERÜNK.

Boldog Kalkuttai Teréz anyja

